

noget at gøre i den sag. Det må Folketinget respektere.

Den borgerlige opposition her i salen har ikke forspildt nogen lejlighed til at forsøge at forplumre, hvad dette spørgsmål egentlig drejer sig om. Jeg synes, vi har hørt for meget klassisk taktik, lethed og overfladiskhed i den måde, man har prøvet at klargøre og sammensætte ting.

Jeg synes, det har været for gennemskueligt under drøftelserne i Udenrigspolitisk Nævn, det har været for let at se, at det, sagen egentlig har drejet sig om for den borgerlige side i dette Folketing, er regeringens fald og ikke selve sagen. Jeg synes, det har været for let at se, at for den borgerlige opposition, V og K, drejer det sig om at bruge sagen til et politisk stormløb mod regeringen. Det drejer sig ikke så meget om respekten for Salman Rushdie, det symbol, han er, den person, han er, og kampen for hans ytringsfrihed. Det har ikke været rart at se. Jeg er nødt til at sige det fra starten, så der ikke er noget at tage fejl af.

Jeg er bange for at sige, at for de borgerlige partier handler denne sag mere end noget andet om indenrigspolitik, om at få de taburetter tilbage, som man længes så meget efter, og dem har man mere end noget andet grund til at gå efter, og det præger unægtelig også reaktionsmønstret.

Derimod har jeg været glad for at konstatere, at man til venstre i salen har interesseret sig for sagernes faktiske indhold og den måde, regeringen ikke med særlig stort held har kunnet håndtere sagerne. Jeg har også været glad for at se den insisteren på den praktiske Iranpolitik konsekvens og linje, som vi netop fik det demonstreret i den afsluttende debat.

Det er naturligvis altid en oppositions rolle at forsøge at komme til magten. Sådan er det politiske spil, men rollen spilles mere eller mindre talentfuldt og troværdigt.

Hvad drejer sagen sig så egentlig om? Det blev sagt før i introduktionen til forespørgslen, at vi lod os kue, og der blev brugt mange stærke ord om den sag. Man skulle nærmest tro, at det var lige før, en international krise brød ud på grund af Danmarks håndtering af det spørgsmål. Jeg har beklaget. Jeg har også overbragt rette vedkommende min uforbeholdne undskyldning. Det står jeg ved den dag i dag.

Sagen drejer sig i bund og grund som nævnt om en ubehagelig, men rigtig beslutning, nemlig den, at det af sikkerhedsmæssige grunde var

nødvendigt at aflyse Salman Rushdies planlagte besøg i Danmark. Prisoverrækkelsen var fastlagt til den 14. november i år. Salman Rushdies besøg på dette tidspunkt ville efter sikkerhedsmyndighedernes vurdering indebære så stor en risiko, at det trods omfattende sikkerhedsforanstaltninger ikke ville være forsvarligt at gennemføre det planlagte arrangement med Salman Rushdies deltagelse.

På baggrund af sikkerhedsmyndighedernes trusselsvurdering og klare indstilling tiltrådte regeringen en indstilling om ikke at gennemføre det planlagte arrangement, men finde en alternativ løsning.

Med disse indledende bemærkninger vil jeg mere detaljeret vende tilbage til baggrunden for regeringens beslutning samt den efterfølgende håndtering af sagen.

Som tidligere nævnt er udgangspunktet for sagen alene en sikkerhedsmæssig vurdering. Regeringen tiltrådte den 10. oktober i år på et møde i regeringens sikkerhedsudvalg en indstilling fra sikkerhedsmyndighederne om, at de ikke kunne anbefale en modtagelse af Rushdie i Danmark på det planlagte tidspunkt.

Beslutningsgrundlaget var en trusselsvurdering. Indstillingen var således baseret på, at der var en stor sikkerhedsrisiko forbundet med arrangementet både for Salman Rushdie og for hele arrangementet, en så stor risiko, at det ville være uforsvarligt at gennemføre det på det planlagte tidspunkt.

Regeringen kunne naturligvis ikke leve med, at der var alvorlig fare for Salman Rushdie og andre, hvis Rushdie besøgte Danmark som planlagt. Og oprigtig talt, et lille tankeeksperiment: Forestil jer et øjeblik i Danmark den regering, der mod sin sikkerhedstjenestes råd havde fastlagt arrangementet. Hvis man forestiller sig dette, så når man til den konklusion, at uanset hvilken regering der havde siddet en klar sikkerhedsvurdering overhørig, uanset hvilken regering der havde gjort det, ville den komme i dybe, dybe og velfortjente vanskeligheder, hvis der var blevet skudt den dag, og nogen var kommet til skade.

Så skulle man se undersøgelser bagefter. Så skulle man se forarget toneførelse og stemmeførelse bagefter – og med rette. Så skulle man se undersøgelser, der viste, at regeringen havde siddet en sikkerhedstrussel overhørig. Oprigtig talt, jeg tror ikke, der ville være nogen – heller ikke i Venstre og konservative kredse – der ville